

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

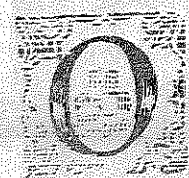
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 394

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΙΟΥΝΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΧΑΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΚΥΚΛΟΣ του Πεντηκοσταρίου αρχίζει με την 'Ανάστασιν του Κυρίου και λήγει με την 'εορτήν των 'Αγίων Πάντων!

Τò ἀποτέλεσμα τῆς 'Αναστάσεως ἡ 'Αγιότης. Προϋπόθεσις τῆς ἐνώσεως τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ 'Αναστάντος ἡ 'Αγιότης.

Καὶ ὁμως τὴν θεσπεσίαν αὐτὴν πραγματικότητα δὲν τὴν ἔχομεν προσέξει ἐπαρκῶς.

'Ετονίσαμεν τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν καὶ ἐλησμονήσαμεν τὴν οὐσίαν. Προσεπαθήσαμεν νὰ παρουσιάσωμεν τὸν ἐξωτερικόν, οὕτως εἶπεῖν, Χριστιανισμόν, καὶ μᾶς διέφυγε ὁ ἐσωτερικὸς Χριστιανισμός, ἡ 'Αγιότης.

'Ο ἐξωτερικὸς ὁμως Χριστιανισμός, αἱ οἰκοδομαί, τὸ δόγμα, ὁ τύπος, τὸ ἔθιμον τότε μόνον ἀποκτοῦν σημασίαν, ὅταν ζωογονοῦνται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικόν Χριστιανισμόν, τὴν 'Αγιότητα!

Τί εἶναι ὁμως 'Αγιότης;

Εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ προσδιορίσωμεν τὴν οὐσίαν τῆς 'Αγιότητος.

Εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον τουλάχιστον εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἀντίστοιχον ἐρώτημα, τί εἶναι ὑγεία!

'Η ἀγιότης εἶναι ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος ἀσφαλῶς δὲν προέρχεται ἀπὸ οὐδεμίαν ἀγωνιστικὴν δραστηριότητα τῶν γνωστῶν

μορφῶν, ὡς π.χ., ἡ γνῶσις, ἡ ἐκτέλεσις καλῶν καὶ ὑπερτάκτων ἔργων κ.τ.λ.

'Η 'Αγιότης εἶναι κυρίως αὕτη αὕτη ἡ ἔλλαμψις τοῦ 'Αγίου Πνεύματος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

'Όταν λέγωμεν ὁ 'Άγιος 'Αντώνιος, ἡ ἡ 'Αγία Αἰκατερίνη, ἡ γενικώτερον, οἱ 'Άγιοι Πάντες δὲν ἐννοοῦμεν πρόσωπα διακριθέντα εἰς ὠρισμένον ἄγωνα, ἀλλὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ χάσουν τὴν ἀτομικότητά των ἐπυρακτώθησαν ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Παναγίου Πνεύματος!

'Εὰν ὁμως ἡ 'Αγιότης προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὡς τὸ κύμα ἐκ τῆς θαλάσσης, ἐν τούτοις δὲν προσιδιάζει πρὸς οἰονδήποτε ἄτομον!

Τὸ Μοσχοθυμίαμα τῆς ἱερᾶς λατρείας ὑφίσταται καθ' ἑαυτὸ ὡς πραγματικότης, μετουσιοῦται ὁμως εἰς πανευφρόσυνον εὐωδίαν, μόνον ἐφ' ὅσον ριφθῇ ἐπὶ τῶν καιομένων ἀνθράκων τοῦ θυμιατηρίου!

Οὕτω πως καὶ ἡ ἀγιότης ὑφίσταται ὡς δυνατότης, μεταβάλλεται ὁμως εἰς ἐνέργειαν μέσα εἰς τὸ ἀνεξιχνίαστον χωνευτήριο τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τὴν καρδίαν!

Καρδιά φλεγόμενη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, καρδιά κεκοσμημένη ἀπὸ ἀγνότητα διαθέσεων, καρδιά ἀπηλλαγμένη πονηριῶν, καρδιά καθαρὰ δέχεται τὴν ἐκ τῆς Παναγίας

Τριάδος ἐκπεμποκένην φωτιστικὴν ἀκτίνα τοῦ Θεοῦ ἐλέους καὶ ἀναδίδει πλουσίαν τὴν εὐωδίαν τῆς Ἀγιότητος !

Θὰ ἦσαν ἐστερημένοι τῆς ὑπερφυσικῆς των ἀποστολῆς, ὡς βαθμίδων ἀναγούσων τὴν ψυχὴν εἰς τὰ ὕψη τῶν οὐρανῶν οἱ Μακαρισμοί, ἐὰν δὲν περιελάμβανον καὶ τὸν Μακαρισμὸν τῆς ἐσωτερικῆς καθαρότητος. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται». Χωρὶς τὸν Μακαρισμὸν αὐτόν, οἱ ὑπόλοιποι θὰ ἦσαν ἄρθρα κοινωνικοῦ κώδικος καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐδῶ ὅμως ἀκριβῶς εὐρίσκεται καὶ τὸ δρᾶμα τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον τῆς ἐσωτερικῆς καθαρότητος, κατῆλθον ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Θαβὼρ καὶ ἠθέλησαν νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν θρησκευτικότητά των τὸν παράγοντα τῆς ἐνδοστροφούς ἀγωγῆς, τῆς φροντίδος διὰ τὴν σιωπηλὴν ἐσωτερικὴν καθαρότητα, καὶ κατέληξαν εἰς τὴν διακήρυξιν ἐνὸς κραυγαλέου Φαρισαϊσμοῦ.

Ἐνετόπισαν τὴν διαφθοράν ὡς ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἀπόκλισιν μόνον εἰς τὴν ὑπομφαλίον περιοχὴν των καὶ ἐνόμισαν ὅτι ἐφόνευσαν τὸν Δαίμονα, ὅσάκις κατορθώσουν νὰ ἐλέγξουν τὴν σιτιστικὴν των διαίταν καὶ νὰ ἀποναρκώσουν τὴν σαρκικὴν των δραστηριότητα !

Ὅφεις ἐγκλωβισθέντες εἰς τὸ ὑαλόφρακτον κλουβί τοῦ ζωολογικοῦ κήπου, οὐχὶ ὡς ἐκ τούτου ὀλιγώτερον ἀπαίσιος καὶ ἀποκρουστικοί !

Καὶ δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καὶ ἡ ἐξωτερικὴ των συμπεριφορὰ προσέλαβε τὴν μορφήν βαναύσου ὑποκρισίας !

Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀγιότητος δὲν εἶναι οὔτε τόσο ἀπλοῦν, οὔτε τόσο «ἀτομικόν» !

Ἀποτελεῖ πρότασιν τοῦ γενικωτέρου προβλήματος τῆς Σωτηρίας καὶ συνδέεται ἀναποσπαστῶς μετὰ τὴν ὑπόστασιν τῆς ὁρατῆς Ἐκκλησίας !

Ἐσυνηθίσαμεν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ κινδύνων στρεφόμενων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας !

Δὲν ὑποτιμῶμεν τοὺς κινδύνους αὐτούς !

Ὅλοι ὅμως οἱ κίνδυνοι ἀτονοῦν πρὸ τῆς ἡθικῆς ἀθλιότητος, τῆς βεβηλώσεως τοῦ ἱεροῦ χώρου τῆς καρδίας τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας !

Ἡ βροχὴ, ἡ χιών, αἱ καταιγίδες ἀπειλοῦν τὸ σῶμα τοῦτο ὅμως τὸ καταστρέφει καὶ τὸ φονεύει ἡ γάγγραινα, ἡ εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἀμαρτία.

Καὶ ἀμαρτία εἰς τὸ ἴδιον σῶμα εἶναι ἡ πάσης φύσεως ψυχικὴ διαφθορὰ καὶ ἐξαχρείωσις τῶν μελῶν τοῦ Σώματος !

Ὅταν ἐκτοπισθῇ ἐκ τῶν καρδιῶν ἡ ἀγιότης, ἢ μᾶλλον ὅταν αἱ καρδίαι καταστῶσιν ἀνεπίδεκτοι ἀγιότητος, τότε ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ ἐξωτερι-

κά στοιχεῖα τῆς Οἰκοδομῆς τῆς Ἐκκλησίας, εἰς οὐδὲν ἰσχύουν.

Ἄς προσέξωμεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, ἡ ὁποία ἐνσαρκούται εἰς τὰ πλήθη τῶν ἁγίων Πάντων θετικῶς, καθίσταται δι' αἰσθητὴ ἀρνητικῶς ἐκ τῆς μελαγχολικῆς σιωπῆς τῶν κωδῶνων τῆς ἄλλοτε ἐκκλησιοβριθοῦς πέραν τοῦ Αἰγαίου Ἑλλάδος.

ΕΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΙΣΣΑΙΟΥ

Ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου τινὰ μὲν ἀνάγονται εἰς τὴν παρὰ Θεοῦ δοθεῖσαν αὐτῷ χάριν τῆς Δυνάμεως δι' ἧς ἐτιμῶρει καὶ ἐμάστιζε τὴν κακίαν εἰς διόρθωσιν ἄλλων, τινὰ πάλιν εἶναι γεμάτα ἀπὸ τόσῃν φιλανθρωπίαν καὶ ἀγάπην ἐν γένει πρὸς τὸν πλησίον, ὥστε διεγείρουν τὸν θαυμασμόν, καὶ κινοῦσι εἰς κανάνυσιν τὸν ἀκούοντα.

Μίαν ἡμέραν ἦλθε πρὸς τὸν προφήτην μία γυνὴ καὶ χήρα, τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει ὁ σύζυγος. Καὶ οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν τάξιν τῶν προφητῶν. Ἡ χήρα συναντήσασα τὸν προφήτην λέγει πρὸς αὐτόν. Ὁ δούλος σου, ὁ ἄνδρας μου ἀπέθανεν, καὶ σὺ καλὰ γνωρίζεις πόσον ἦτο θεοφοβούμενος. Ἐχρεωστούσαμεν, ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦλθε σήμερον ὁ δανειστής νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ χρέος, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω νὰ τὸν πληρώσω, ζητεῖ νὰ λάβῃ τὰ δύο παιδιὰ μου, νὰ τὰ ἔχῃ δούλους σύμφωνα μετὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Ὁ Ἐλισσαῖος συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν μεγάλῃν αὐτὴν δοκιμασίαν τῆς χήρας, τῆς λέγει. Τί νὰ σοῦ κάμω ταλαίπωρη ; Πές μου τί πράγματι ἔχεις εἰς τὴν οἰκίαν σου ; Δὲν ἔχω τίποτε ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ἀπήντησεν ἡ χήρα. Εἶμαι πᾶμπτωχος. Μόνον ἓνα δοχεῖον γεμάτο λάδι ἔχω. Τῆς λέγει ὁ Ἐλισσαῖος.

Πήγαινε καὶ ζήτησε ἀπὸ τοὺς γείτονας σου νὰ σοῦ δώσουν μερικὰ δοχεῖα ἄδεια, ὅσα ἠμπορέσουν περισσότερα. Καὶ ἀφοῦ τὰ λάβῃς νὰ κλεισθῇς μόνη σου μετὰ τὰ παιδιὰ σου μέσα εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ νὰ τὰ γεμίσης αὐτὰ τὰ ἄδεια δοχεῖα ἔλαιον ἀπὸ τὸ δοχεῖον ὅπου ἔχεις γεμάτον.

Ἡ χήρα ἔπραξε καθὼς τῆς εἶπε ὁ Προφήτης. Τὰ παιδιὰ της ἐκρατοῦσαν τὰ ἄδεια ἐκεῖνα δοχεῖα καὶ αὐτὴ τὰ ἐγέμιζεν ἔλαιον κατὰ σειρὰν ἀπὸ τὸ ἰδικόν της δοχεῖον. Καὶ τὰ ἐγέμισεν ὅλα. Τότε εἶπεν εἰς τὰ παιδιὰ της. Φέρετε καὶ ἄλλο δοχεῖον ἀκόμη νὰ γεμίσω. Διότι τὸ δοχεῖον μας ἔχει λάδι ἀκόμη. Δὲν ἔχομεν ἄλλο, μητέρα μας, εἶπαν τὰ παιδιὰ. Καὶ πᾶσαν τὴν στιγμὴν ἐτελείωσεν καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ ἰδικοῦ της δοχείου. Τότε ἡ χήρα γεμάτη ἀπὸ χαρὰ ἔσπευσεν καὶ ἀνήγγειλεν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς τὸν Ἐλισσαῖον, ὅστις τῆς εἶπεν. Πήγαινε τώρα, πώλησε τὸ ἔλαιον καὶ πληρώσε τὸ χρέος σου, διὰ νὰ γλυτώσῃς τὰ παιδιὰ σου.

Ἡ χήρα πιστῶς ἀκολουθοῦσα τὰς συμβουλὰς τοῦ Ἐλισσαίου τὸν ὁποῖον ἐπίστευεν ὡς ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς ἓνα θαυματοποιόν, ἔκανε καθὼς τῆς εἶπεν ὁ Προφήτης. Ἐπλήρωσεν τὸ χρέος της, καὶ τῆς ἔμεινεν καὶ ἀρχετὸν ἀκόμη ἔλαιον, διὰ νὰ διαθρέψῃ τὰ παιδιὰ της, νὰ ζήσῃ καὶ αὐτὴ.

Μία πλάνη της Παπικής 'Εκκλησίας

ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΠΥΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν ἂν ἡ διδασκαλία τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς ὑπάρχῃ εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν καὶ ἂν ᾖ το ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν.

Δύο χωρία ἐπικαλοῦνται οἱ λατίνοι διὰ νὰ στηρίξουν τὴν ψευδοδιδασκαλίαν τῶν. Εἰς τὸ πρῶτον (Β' Μακαβ. ΙΒ, 39-46) ἐξιστορεῖται, ὅτι μετὰ ἀπὸ κάποια μάχη οἱ Ἰουδαῖοι, εὗρον εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων συμπατριωτῶν τῶν ἱερώματα ἀπὸ τὰ εἰδωλα τῆς Ἰαμνείας.

Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ τὸ ἀπηγόρευεν ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος, καὶ ἐπειδὴ εἰς αὐτὸ ἀπέδοσαν τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου τῶν πατριωτῶν τῶν, «ἐτράπησαν εἰς ἱκετείαν, ἀξιώσαντες τὸ γεγονός ἀμάρτημα ἐξαλειφθῆναι».

Ὁ δὲ Ἰούδας «ποιησάμενος κατ' ἀνδρολογίαν κατασκευάσματα εἰς ἀργυρίου δραχμὰς δισχιλίας, ἀπέστειλεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα προσαγαγεῖν περὶ ἀμαρτίας θυσίαν, πάνυ καλῶς καὶ ἀστείως (καλῶς) πράττων ὑπὲρ ἀναπαύσεως διαλογιζόμενος». Τέλος προσθέτει ὁ εὐσεβὴς συγγραφεὺς. «Ὅσα καὶ εὐσεβὴς ἡ ἐπίνοια, ὅθεν περὶ τῶν τεθνηκότων τὸν ἐξίλασμον ἐποίησατο τῆς ἀμαρτίας ἀπολυθῆναι».

Τὸ δεύτερον χωρίον εἶναι τὸ τοῦ Ματθαίου ΙΒ 32 «οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι».

Ἀλλὰ ποῦ εὐρίσκεται τὸ καθαρτήριον πῦρ ; Ἀπὸ τὰ χωρία αὐτὰ τοῦτο μόνον συνάγεται, ὅτι δηλ. ὑπάρχουν μερικὰ ἀμαρτήματα τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν ν' ἀφεθοῦν μετὰ θάνατον εἴτε διὰ τῶν ἱκεσιῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν εἴτε διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς ἀναιμάκτου θυσίας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἦτο παραδεγμένον καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἐδέετο ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων.

«Μετὰ τὸ ἀπαρτισθῆναι τὴν πνευματικὴν θυσίαν, τὴν ἀναιμάκτον λατρείαν ἐπὶ τῆς θυσίας ἐκείνης τοῦ ἱλασμοῦ, παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Ἐκκλησιῶν εἰρήνης κ.λ.π... Εἴτα μνημονεύομεν καὶ τῶν προκεκοιμημένων, πρῶτον πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, μαρτύρων, ὅπως ὁ Θεὸς εὐχαῖς αὐτῶν καὶ προσβείαις προσδέξεται ἡμῶν τὴν δέησιν. Εἴτα καὶ ὑπὲρ τῶν προκεκοιμημένων ἁγίων πατέρων καὶ ἐπισκόπων καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ἐν ἡμῖν προκεκοιμημένων, μεγίστην ὀνησιν (ὠφέλειαν) πιστεύοντες ἔσθαι ταῖς ψυχαῖς, ὑπὲρ ὧν ἡ δέησις ἀναφέρεται τῆς ἁγίας καὶ φρικωδεστάτης προκειμένης θυσίας. (Κατηχ. μυσταγ. ε'). Καὶ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἀντιόχου, ἂν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀμαρτωλῶν ὠφελοῦνται ἐκ τῶν δεήσεων τῶν ζώντων ἐκ τῶν ἀγαθοεργιῶν καὶ ἐκ τῆς προσφορᾶς τῆς ἀναιμάκτου θυσίας λέγει τὰ ἐξῆς : Ἐὰν δὲν εἶχον κανένα ὀφε-

λος δὲν θὰ ἐμνημονεύοντο καὶ εἰς τὴν προσκομιδὴν. Ὁ δὲ ἱερὸς Ἀύγουστίνος λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν τεθνεώτων βοηθοῦνται ὑπὸ τῆς εὐσεβείας τῶν ζώντων οἰκείων τῶν, ὅταν προσφέρεται ὑπὲρ αὐτῶν ἡ ἀναιμάκτος θυσία, ἡ γίνονται ἐλεημοσύναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἀλλὰ τί κοινὸν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν τῶν ἱκεσιῶν καὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς ; Ἡ ἐκκλησία δέεται διὰ τοὺς κεκοιμημένους ὄχι διὰ νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ τὸ καθαρτήριον πῦρ ἀλλὰ διὰ νὰ κάμψῃ ὑπὲρ αὐτῶν τὸ θεῖον ἔλεος καὶ νὰ τοὺς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν μέλλουσαν κόλασιν.

Μερικοὶ τῶν λατίνων χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν στηρίξιν τῶν ἀπόψεων τῶν τὴν ἐξῆς ρῆσιν τοῦ Ἀποστ. Παύλου. «Εἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δὲ ὡς διὰ πυρὸς». (Α Κορ. γ, 14). Ἄς ἴδωμεν ὁμως ποῖα εἶναι ἡ σημασία τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου. Ἀνωτέρω ὁ Παῦλος χρησιμοποιοῦν μίαν παρομοίωσιν λέγει ὅτι ἄλλων ἀνθρώπων τὸ ἔργον τῆς ζωῆς τῶν οἰκοδομεῖται με ἀφθαρτὰ ὑλικά, ἄλλων ὁμως με φθαρτά. Ἡ ἡμέρα λοιπὸν τῆς κρίσεως θὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀντοχὴν τῶν ὑλικῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ κρίσις εἶναι πῦρ θὰ ἀποδειχθῇ ἂν ἡ οἰκοδομὴ εἶναι ἀπὸ ὑλικά ἀντοχῆς ἢ εἶναι ἀπὸ καλὰ μὲν καὶ χόρτον.

Ἐὰν συμβῇ τὸ τελευταῖον τότε τὸ ἔργον κατακαήσεται· ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δὲ ὡς διὰ πυρὸς. Δηλαδή αὐτὸς θέλει σωθῇ γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος ὅπως σώζονται οἱ πυροπαθεῖς χωρὶς νὰ ἔχουν πλέον τίποτε ἀπὸ ὅσα οἰκοδόμησαν.

Ὅτι ἡ ἀνωτέρω ρῆσις τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει με τὸ καθαρτήριον πῦρ τῶν λατίνων φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία πού δίδει εἰς τὸ χωρίον ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Τὸ «σωθήσεται οὕτω ὡς διὰ πυρὸς» σημαίνει ὅτι θὰ κολάζεται αἰώνιως. Εἴτε ὁμως τὴν μίαν ἐρμηνείαν λάβωμεν εἴτε τὴν ἄλλην οὐδαμοῦ ἡμποροῦμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν πού ὑπάρχει νῆξις περὶ καθαρτηρίου πυρὸς.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενο)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν Κυριακὴν τῶν Ἀγίων Πάντων πανηγυρίζει τὸ ἐν Βαρυμπόμπῃ Ἱερωσύνηριον «Ἄξιον ἔστιν». Σάββατον ἐσπέρας ὁλονύκτιος Ἀγρυπνία. Σογκιοωνία ἀπὸ Πλατείας Κάνιγγος.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

«Τοιγοροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περιειμένον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ... ἰδί' ὑπομονῆς τρέχοντες τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα. (Ἐβρ. ΙΒ. 1).

Προβάλλονται σήμερον ὑπὸ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς μίμησιν οἱ Ἅγιοι Πάντες. Σήμερον ἡ ἐν Οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Πάντων, ἐνοῦται μετὰ τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης τοιαύτης. Σήμερον «τὰ ἄνω τοῖς κάτω συνάπτεται, καὶ τὰ κάτω τοῖς ἄνω συνομιλεῖ». Σήμερον ἡ λαμπρά τῶν Ὁρθοδόξων πανήγυρις.

Σήμερον οἱ πολύφωτοι ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος καταναγάζουν διὰ τοῦ φωτός τὴν τὴν Οἰκουμένην. Σήμερον κατέρχεται οὐρανόθεν εἰς τὰς αἰχμάσας ψυχὰς μας ἡ γλυκυτάτη δρόσος τοῦ Οὐρανοῦ. Σήμερον αἰσθανόμεθα τὴν ἐννοίαν τοῦ Παυλικοῦ ὅτι τοῦ, ὅτι εἰμεθα «συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκείοι τοῦ Θεοῦ». Οἱ ἀδελφοί μας οἱ πρεσβύτεροι ἱστάμενοι εἰς τὸν Αἰγιαλὸν τῆς «μενούσης πόλεως» διαπεράσαντες ἤδη τὸ πέλαγος τῆς παρούσης πολυμύχθου ζωῆς, μᾶς ἀναιμένονοι με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Πυροῦμενοι ὑπὸ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης, αἰσθίνονται τὴν ἀνάγκην καὶ τῆς ἡμετέρας ἐν Χριστῷ τελειώσεως, ἵνα «μεθ' ἡμῶν τελειωθῶσι» (Ἐβρ. ΙΑ, 40), ἐν τῇ αἰωνίῳ καταλύσει». Ἀλλ' ἀρκεῖ πρὸς τὴν τελείωσίν μας ἡ τοιαύτη βεβαία διάθεσις τῶν ἁγίων Πάντων; οὐχὶ ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἡμετέρα προσπάθεια πρὸς μίμησιν αὐτῶν. Διὰ τῶν ἁγίων παραδειγμάτων αὐτῶν, «μέχρις αἵματος πρὸς τὴν ἀμαρτίαν ἀνταγωνισάμενοι» μᾶς δεικνύουν τὴν στενὴν πύλιν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθον, καὶ τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν τὴν ὁποίαν ὠδεύσαν, «λαβόντες πείραν ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων ἐπὶ δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐν τῇ μακρῇ ὁδοπορίᾳ τῶν πρὸς τὴν Οὐράνιον Ἱερουσαλήμ, ποικιλοτρόπως ἐδοκιμάσθησαν ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, ἐξηλάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον... ὕστεροῦμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς. (Ἐβρ. ΙΑ, 36).

Καὶ ὥδε μὲν βλέπομεν τοὺς Ἅγίους Ἀποστόλους προηλακισμένους καὶ διωκομένους, ἐκεῖ δὲ τοὺς Ἅγίους μάρτυρας ποικιλοτρόπως βασανιζόμενους διὰ τὴν καλὴν δημοσίαν, καὶ ὡς ἀρνία ἀκακασφαζόμενους—ὦ! Πανάγια σφάγια, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν ἁγίων αἱμάτων ὑμῶν ἐπορφυρώσατε τὸν Χιτῶνα τῆς Ἐκκλησίας! Ἐδῶ βλέπομεν τοὺς Ἅγίους Πατέρας καὶ ὁμολογητὰς Ἱεράρχας ὑπεραμνομένους τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ ἐκτίλλοντας τὰ ῥιζάνια τῶν αἱρέσεων ἀπὸ τὸν ἀγρόν τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ δὲ τοὺς ὁσίους Πατέρας οἵτινες διὰ τῶν ἀσκητικῶν αὐτῶν ἀγῶνων «σταυρώσαντες τὴν σάρκα σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις», συνεπλήρωσαν τὸν διάκρομον «τοῦ ποικίλου καὶ διαχρύσου ἱματισμοῦ» τῆς Ἐκκλησίας. Τοιαύτη ἡ κατάστασις, καὶ ἡ ἔκβασις τῆς ἀναστροφῆς τῶν πρὸ ἡμῶν ἀδελφάντων. Ποία δὲ ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς ἐπὶ γῆς στρατευομένης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; Τί βλέπω; Τίς θὰ δώσῃ ὥδω εἰς τὴν κεφαλὴν μου,

τὰ δάκρυα καὶ τοὺς θρήνους τοῦ Ἱεροσίου διὰ τὴν κλαύσω τὴν ἄλωσιν τῆς νέας Ἱερουσαλήμ; ἐμπειρισμένη καὶ ἀνεσκαμμένη κεῖται εἰς καταπάτημα τῶν ἐχθρῶν τοῦ Κυρίου. Ἀγριόχοιροι ἐκ τοῦ δούλου ἐξελθόντες διὰ τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τῶν ποικίλων μεθόδων τῆς διαφθορᾶς κατέσκαψαν καὶ κατερείπωσαν Αὐτήν, «μονοῖοι δὲ καὶ λύκοι Ἀραβικοὶ ἐν ἐνδύμασι προβάτων συμπληρώνοντες τὴν καταστροφὴν. Οἱ εὐσεβέστεροι τῆς ἐποχῆς, ἔχοντες τὴν μόρφωσιν τῆς εὐσεβείας, μὴ αἰσθανόμενοι ὅμως τὴν δύναμιν αὐτῆς, καταγίνονται περὶ τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν σχολαστικὴν θεολογίαν. Ἀντίχριστοι Μασῶνοι, καθ' ὃ φημιολογεῖται, καταλαμβάνουν τὴν προεδρίαν τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, λαμβανούσης πύρας τῆς προφητείας τοῦ θεσπεσίου Παύλου (Β. Θεσ. β, 4). Τὰ δόγματα τῶν ἁγίων Πατέρων θεωροῦνται ὡς «ξεθωριασμένα», οἱ δὲ Αἱρεσιάρχαι οἱ τὸ Ἀειπάρθενον τῆς Παντανάσσης καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἀγνούμενοι, οἱ γέοι εἰκογομάχοι, οἱ πάσας τὰς παλαιὰς αἱρέσεις εἰς μίαν δαιμονιώδη Θρησκείαν ἀνακεφαλαιώσαντες, γίνονται δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ κωδωνοκρουσιῶν, συμπορευομένου μετ' αὐτῶν, θεωρουμένων ὡς ἀδελφῶν ἐν Χριστῷ. Τί γίνεται; «Ἐξέλπιον ἄρα οἱ ὁσίοι ἀπὸ τῆς γῆς;». Ἀς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, διετήρησεν καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας τοὺς ἐπτασχιλίους Του, οἵτινες δὲν ἐκλιναν γόνυ εἰς τὸν Βάαλ. Ζηλοῦντες τὸν ζῆλον Ἡλιοῦ τοῦ Θεοσβίτου, χάριτι Χριστοῦ, ἀπετέλεσαν τὸ Μικρὸν Ποίμνιον» τὸ ὁποῖον ἀνθίσταται κατὰ τῶν ἐπιβουλῶν τῶν νοητῶν Λύκων. Ἀγωνίζεται νὰ διατηρήσῃ τὰ ἱδανικά τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀγωνίζεται νὰ διασώσῃ τὸν Ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμὸν.

Μὴ λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τοὺς γλευσασμοὺς καὶ τοὺς μυκτηρισμοὺς τῶν ἰσχυρῶν καὶ κατὰ κόσμον σοφῶν τῆς ἐποχῆς μας, ὁδεύει τὴν ὁδὸν τοῦ Μαρτυρίου. «Οὕτω τρέχει ὡς οὐκ ἀδήλως, οὕτω πυκτεύει, ὡς οὐκ ἄερα δέρον». Βλέπει «ἐγγύτερον τὴν σωτηρίαν» πλησιεστέραν τὴν ὥραν τῆς καταπαύσεώς του ἀπὸ τῶν κόπων. Ἀγωνίζεται διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ τιμαλφεστάτου θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῖς ἔχνεσι τῶν ἁγίων Πάντων ἐπόμενοι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἱδανικά τῆς Ἑλλάδος μας, καίτοι παραγναριζόμενον ἀπὸ τοὺς Κυβερνήτας Αὐτῆς. Πρὸς κέντρα λακτίζουν ὅσοι ὀνειρεύονται τὴν διάλυσιν αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι τάγματα θανάτου, τῶν ὁποίων οἱ στρατιῶται ἀντιληφθέντες τὸ μέγεθος τῆς κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλῆς τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, διέγραψαν τὰ δνόματα αὐτῶν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ζώντων. Σαλπίζοντες δὲ τὸ σάλπισμα τοῦ συναγερμῶν, καλοῦσι πάντας τοὺς ἐν ἀληθείᾳ Ὁρθοδόξους «στὰ ὅπλα». Οἱ ἐχθροὶ ἐν ὄψει. Ἀς διατηρήσωμεν ἀλώβητον τὴν Ἱερὰν Παρακαταθήκην, ἃς εἴπωμεν πρὸς τοὺς προβατοσχήμους, τοὺς ὑποκρινομένους τὸν Ὁρθόδοξον. «Τίς κοινωνία φωτός πρὸς σκότος; οὐ δύνασθε τραπέζῃ Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζῃ δαιμονίων». Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ὁμιλήτε περὶ τῆς μετὰ τῶν ποικιλοτρόπων αἱρετικῶν ἐνώσεως, διότι ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι κτήμᾳ σας. Μὴ τολμήσητε νὰ προχωρήσητε. Οἱ φύλακες γρηγοροῦν, μετὰ τὰ ὅπλα ἀνὰ χεῖρας.

ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ Ο ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΣ

οἷ ἡ μνήμη εορτάζεται τὴν 1ην Ἰουνίου

Ὁ μέγας αὐτὸς ἀπολογητὴς καὶ μάρτυς τοῦ Β' αἰῶνος εἶναι μία ἀπὸ τὰς λαμπρότερας φυσιογνωμίας ποὺ ἔλαμψαν εἰς τὸν πολύαστρον οὐρανὸν τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ πνευματικὸν κάλλος τῆς μορφῆς τοῦ φιλοσόφου καὶ ἡ δύναμις τοῦ πνεύματός του μᾶς ἐνθουμίζει τοὺς λόγους τοῦ ἱερωνύμου, ὅστις γράφει εἰς τὸ περὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων σύγγραμμά του τὰ ἑξῆς: «Ὡς πληροφορηθεὺν ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν ὅτι ἡ ἐκκλησία δὲν εἶχε οὔτε φιλοσόφους οὔτε ρήτορας οὔτε διδασκάλους, πόσον πολλοὶ καὶ τί λογίς ἄνδρες ἐθεμελίωσαν αὐτὴν καὶ τὴν ὠκοδόμησαν καὶ τὴν διεκόσμισαν».

Ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ὁ Ἰουστίνος παρεδόθη μὲ προθυμίαν εἰς τὰ γράμματα καὶ κατόπιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἡ ὁποία καὶ προπαρασκεύασε ὁδὸν διὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀλλ' ὥς ἀκούσωμεν τὸν ἴδιον νὰ μᾶς ἀφηγητῇ πῶς ἐγένινεν χριστιανός.

«Ὅταν ἤρχισα νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν φιλοσοφίαν, λέγει εἰς τὸν Διάλογον πρὸς Τρύφωνα, προσεκολλήθην εἰς κάποιον στωικόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμαθήτευσά ἄρκετον χρόνον. Ἀλλὰ δὲν ἤκουσα τίποτε περὶ Θεοῦ. Ἐπῆγα πλησίον κάποιου φιλοσόφου τῆς περιπατητικῆς Σχολῆς.

Τὸν ἐγκατέλειψα ὁμῶς καὶ αὐτὸν διότι ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας ἐζήτησεν μισθόν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ ἔπεισε ὅτι δὲν ἦτο φιλόσοφος. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἡ φλόγα τῆς φιλοσοφίας μὲ ἔκαιε πάντοτε μετέβην εἰς τινα πυθαγόριον φιλόσοφον μὲ μέγαλην φήμην. Ὅταν ὁμῶς μὲ ἠρώτησεν ἂν γνωρίζω τὰς προπαρασκευαστικὰς ἐπιστήμας, ἥτοι τὴν μουσικὴν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν γεωμετρίαν ἢ ναγκάσθην νὰ ὁμολογήσω ὅτι δὲν τὰς γνωρίζω καὶ οὕτω ἀπεχώρησα. Ἐπειδὴ δὲ μὲ εἶχε καταλάβῃ ἀμηχανία, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμουν νὰ δαπανήσω πολὺν χρόνον εἰς τὴν σπουδὴν τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐπιστημῶν ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθήσω τὴν πλατωνικὴν φιλοσοφίαν. Τόσον δὲ ἡσθάνομην τὸν ἑαυτὸν μου εὐχαριστημένον, ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἰμαι σοφός. Ἀπεφάσισα νὰ ἀποτραβηχθῶ ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς κάποιον ἐρημικὸ μέρος. Ἐνῶ δὲ μετέβαινον, μὲ παρηκολούθησεν κάποιος γέρον ἀνὴρ πρᾶος καὶ σεμνός, ὅστις μὲ ἠρώτησεν ἂν τὸν γνωρίζω καὶ τί ἐζήτουν ἐκεῖ.

Ὅταν δὲ ἐγένινεν λόγος περὶ φιλοσοφίας, ὡμίλησεν περὶ Θεοῦ, περὶ τῆς ἐπιγνώσεως αὐτοῦ,

περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Δι' ὅλα αὐτὰ μοῦ ὠμίλησε μὲ τοιοῦτον τρόπον ὥστε ἀπεκάλυψεν ὅτι οὔτε ὁ Πλάτων, οὔτε ὁ ὀρθὸς λόγος ἠμπόρεσε νὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ νὰ κατανοήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο μόνον οἱ προφῆται ἀπεκάλυψαν ἀφοῦ ἐπληρώθησαν ἁγίου πνεύματος. Αὐτοὶ προανήγγειλαν καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὰ συγγράμματα τῶν προφητῶν ἡσθάνθην σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ μελετήσω καὶ νὰ ἀναγνώσω τῶν ἀποστόλων τὰ ἱερὰ βιβλία».

Αὐτὰ λέγει ὁ μάρτυς.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ Ἀδριανός, μολοντί δὲν διέκειτο ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς χριστιανούς ἐνέκρινεν διωγμὸν κατ' αὐτῶν, ἴσως καθ' ὑπόδειξιν τοῦ εἰδωλολατρικοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκινεῖτο. Ὁ Ἰουστίνος εἶδε τοὺς χριστιανούς νὰ ἀπέρχωνται πρὸς τὸν θάνατον χωρὶς φόβον καὶ τρόμον. Κατάλαβε ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἄνθρωποι κακοὶ καὶ φιλήδονοι ὅπως ἡ φήμη τοὺς παρουσίαζε. Τούναντίον ὁ βίος τῶν ἦτο ἀμεμπτος. Ἐτσι ἀφοῦ ἀπέρριψε ὅλα τὰ συστήματα τῶν φιλοσόφων, εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν προσῆλθεν εἰς τὸν χριστιανισμόν.

Ὁ φιλόσοφος διατηρῶν τὴν φιλοσοφικὴν τήβεννον μετέβη εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἀνέπτυξε σπουδαίαν δρᾶσιν.

Ὁ ἑξοχος αὐτὸς ἀνὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἄλλον θάνατον ἀπὸ τὸν μαρτυρικόν.

Ὁ Φιλόσοφος τῆς ἐκκλησίας συνελήφθη μὲ ἄλλους ἑξ, τὸν Χαρίτωνά, τὴν Χαριτῶ, τὸν Εὐέλπιστον κλπ. καὶ ἀφοῦ ἠρνήθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς Θεούς, πρῶτον ἐμαστιγώθη καὶ κατόπιν ἀπεκεφαλίσθη τὴν 1ην Ἰουνίου ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πανηγυρίζει τὴν μνήμην αὐτῶν.

Ὅχι μόνον Παιδείας ἀλλὰ καὶ Θρησκευμάτων.

Χαιρετίζομεν μὲ ἀνυπόκριτον χαρὰν τὴν βελτίωσιν τοῦ κλίματος κατανοήσεως τῶν θρησκευτικῶν προβλημάτων ἐκ μέρους τῆς πολιτείας. Ὁ ἐπαίτιος ἀνήκει εἰς τὸν Ὑπουργὸν Παιδείας, μὲ εἰσῆγησιν τοῦ ὁποῖου γίνεται αὐξήσις τῶν ὡρῶν διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ἀπὸ τὰς παιδαγωγικὰς ἀκαδημίας μέχρι τὰ νυκτερινὰ γυμνάσια.

Τὸ γενόμενον εἶναι μία πρόοδος. Ἀπομένον δὲ μὲν πολλὰ. Ἀπὸ τὸν ἀξιότιμον Ὑπουργόν, τοῦ ὁποῖου οὐ μόνον τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα ἐκτιμῶμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν δευδερκέειαν, νὰ συλλαμβάνῃ τὰ οὐσιώδη καὶ μονιμώτερα αἰτήματα τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀναμένομεν νὰ θέσῃ τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τόπον τῶν ἡλῶν. Ὁ ἴδιος ἀντιλαμβάνεται τὸν ἐπαινιγμὸν. Γνωρίζει ἄλλωστε ὅτι, «ὅτι εἶναι ὀρθόδοξον εἶναι καὶ ἐθνικόν» διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσιν παρελλαγμένην μίαν φράσιν τοῦ Χέγγελ, τὴν ὁποῖαν ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐκτιμᾷ, καὶ ἥτις ἔχει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς.

Ἄς μὴ μείνῃ λοιπὸν χωρὶς συνέχειαν ἡ προσπάθεια.

Ο ΑΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝ - Ο ΝΕΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ο Ἅγιος Συμεὼν ἔζησε τὸ 1000 μ.Χ. ἐπὶ αὐτὸ κράτορος Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου εἰς τὸ Βυζάντιον. Ἐγεννήθη εἰς τὸ χωρίον Γαλάτι τῆς Παφλαγονίας. Οἱ γονεῖς του, οἵτινες ἦσαν εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι, ἀνήλικον ἔτι τὸν ἔστειλαν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βυζαντίου, ὅπου θεῖος τις τοῦ Συμεὼν κατεῖχεν ἀνώτατον ἀξίωμα. Εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐδιδάχθη τὰ γράμματα καὶ ἀργότερον ὁ θεῖος του τὸν διώρισε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἔλαβε καὶ ἀξίωμα. Ἡ ζωὴ τῶν ἀνακτόρων δὲν συνεκίνησε τὸν Συμεὼν καὶ εὐθύς, ὡς ἀποδησκει ὁ θεῖος του ἐγκαταλείπει τὰ ἐγκόσμια καὶ γίνεται μοναχὸς εἰς τὴν περίφημον μονὴν τοῦ Στουδίου. Δὲν μᾶς ἐκπλήσσει μόνον ἡ ἁγία ζωὴ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ τὸ θεόπνευστο ἔργο του. Διὰ τοῦτο ἄς ἀσχοληθῶμεν μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἁγίου, ἥτις εἶναι τελεία καὶ κοσμεῖται μὲ τὰς μεγίστας χριστιανικὰς ἀρετάς, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπείνωσιν.

Γράφει ὁ ἅγιος Συμεὼν. Μία εἶναι ἡ ἁμαρτία : ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ μία ἡ δικαιοσύνη : ἡ ταπείνωσις. Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν συντελεῖται μὲ τὰ ἀγαθὰ του ἔργα μόνον ἀλλὰ καὶ ἐκ πνεύματος συντετριμμένου καὶ καρδίας τεταπεινωμένης. Ὅσον τις ταπεινῶνται τόσο καὶ φωτίζεται. Ἐκεῖνος ὅστις ἔλαβε τὸν θεῖον φωτισμὸν πρέπει νὰ προσέχη νὰ μὴ τὸν καταστρέψῃ.

Ἡ ἀσπλαγχνία, ἡ κατάκρισις τῶν ἀδελφῶν καὶ ἡ μνησικακία ἐξαλείφουν τὸν θεῖον φωτισμὸν. Τούτους τοὺς θεῖους λόγους μᾶς διδάσκει ὁ Συμεὼν ὁμιλῶν διὰ τὴν ταπείνωσιν. Ἐφήρμοσε τοὺς λόγους τούτους εἰς ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπόδειγμα ταπεινώσεως.

Συνεχίζομεν σταχυολογοῦντες τὸ ἔργον του.

Ἡ αἰτία τῆς ἰδικῆς μας σωτηρίας, γράφει, εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν δὲν ἐπέρχεται ἐκ τῶν ἔργων ἡμῶν. Ἐπέρχεται ἐκ τῆς βαθείας καὶ ἀληθοῦς μετανοίας, ἥτις γίνεται κατόπιν ἐπιγνώσεως καὶ αὐτογνωσίας.

Πλείστοι ἐκ τῶν διδασκτικῶν καὶ θεολογικῶν λόγων τοῦ ἁγίου Συμεὼν εἶναι γραμμένοι εἰς ἑμμετρον λόγον. Τὸ εἶδος τοῦ λόγου τούτου ἤρρεκεν εἰς τὸν Ἅγιον Συμεὼν. Παραθέτομεν ἓν τοιοῦτον ἑμμετρον, ὃ δεικνύει τὴν ἀπέραντον πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην τοῦ ἁγίου.

Πῶς καὶ πῶς ὑπάρχεις βλύζον ;

Πῶς καὶ ὕδωρ εἰ δροσίζον ;

Πῶς καὶ καίεις καὶ γλυκαίνεις ;

Πῶς φθορὰν ἐξαφανίζεις ;

Πῶς θεοὺς ποιεῖς ἀνθρώπους ;

Πῶς τὸ σκότος φῶς ἐργάζῃ ;

Πῶς ἀνάγεις ἐκ τοῦ ἔδου ;

Ὅμιλῶν ὁ ἅγιος περὶ μετανοίας ἐννοεῖ τὴν συνεχῆ μετάνοια, ἥτις ἀναβλύζει ἐκ βάθους καρδίας εἰς ὁλόκληρον τὴν ζωὴν. Ἐκ τῆς τοιαύτης μετανοίας ἡ ψυχὴ καθαρίζεται, τὴν ἐγγίζει τὸ θεῖον πῦρ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον περισυλλέγει τὰ καταπεσόντα ἐκ τῆς ἁμαρτίας μέρη τῆς ψυχῆς, τὰ οἰκοδομεῖ καὶ φωτίζει τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σκότους τῆς ἁμαρτίας, τὴν θεοραπεύει παντελῶς, ὥστε αὕτη ἀπαστράπτει καὶ λαμποκοπᾷ ἐκ τῆς θείας ὠραιότητος,

τὴν ὁποίαν ἐδώρησεν ὁ Παράκλητος.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω διαφαίνεται ὅτι ὁ θεοδιδάκτος οὗτος ἀνθρώπος, δὲν ἐννοεῖ τὴν μετάνοιαν ὡς ἄπλοῦν ἐπεισῶδιον εἰς τὴν θερησκευτικὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ, ἀλλὰ ὡς βίωμα. Εἶναι μία μόνιμος ψυχικὴ κατάσταση ἥτις ζῇ καὶ αὐξάνει, ἵνα φέρῃ τὸν Χριστιανὸν πλησίον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἀνακαλῶμεν συχνάκις τὸν ἑαυτὸν μας εἰς μετάνοιαν προτρέπει ὁ ἅγιος. Διότι ἡ αἰτία τῆς ἰδικῆς μας σωτηρίας εἶναι αὕτη ἡ μετάνοια. Τὸ πρότυπον ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ συμμορφοῦται ὁ Χριστιανὸς εἶναι ὁ Χριστός. Ἐάν δὲν ἀποκτήσῃ ὁ ἀνθρώπος ὁμοιότητα μετὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὁ θαυμασμός, ἡ ἀγάπη τοῦ ἁγίου πρὸς τὸν Χριστὸν εἶναι ἀμετρος εἰς τοὺς περαιτέρω παρατιθεμένους ἑμμέτρος στίχους του :

Ἀμήχανον τὸ κάλλος σου, ἀσύγκριτον τὸ εἶδος.

Ἡ ὠραιότης ἄφατος, ὑπέρολος ἡ Δόξα.

Τὸ ἦθος, Δέσποτα Χριστέ, τὸ ἀγαθὸν καὶ πρᾶον τῶν γηγενῶν ὑπέρκειται τὰς ἐννοίας ἀπάντων...

Συνεχίζομεν παίρνοντας ὀλίγα ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἁγίου : Θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι ὁ χωρισμὸς ταύτης ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἡ ψυχὴ διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀποδησκει τὸ αἰώνιον θάνατον. Ἡ δύναμις ἥτις συγκρατεῖ τὴν ψυχὴν εἶναι ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος τὴν λαμβάνομεν κατόπιν τοῦ βαπτίσματος. Ὅστις ἐβαπτίσθῃ θεωρεῖται ἀθάνατος, διότι ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἔλαβε τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ πλέον δὲν θά ἀμαρτάνῃ.

Τὸ μυστήριον τῆς βαπτίσεως ἀπαιτεῖ πίστιν, ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ στόματος, μετάνοια τῆς ψυχῆς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐπιτυγχάνεται. Διὰ νὰ βοηθῇ τις καθαρὸς ἐκ τῆς σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ἁμαρτίας χρειάζεται μιὰ αποφασιστικὴ κατάργησις τοῦ παρελθόντος καὶ διακοπὴ πάσης ἐπικοινωνίας μετὰ ἁμαρτωλῶν πράξεων ἢ σκέψεων.

Ὁ ἅγιος Συμεὼν μὲ ψυχολογημένον τρόπον θίγει καὶ τὸ ζήτημα τῆς ανατροφῆς τῶν τέκνων. Ἐάν, λέγει, οἱ δαίμονες δὲν εἶχον τοὺς ἀνθρώπους ὡς συνεργοὺς δὲν θά ἐτόλμων νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ οὐδένα, ὅστις ἔλαβε τὸ ἅγιον βάπτισμα. Συνεργοὶ τοῦ διαβόλου γίνονται οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲ παιδεύουν τὰ τέκνα τῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου. Ἀλλὰ τὰ παιδεύουν μὲ συνηθείας κοσμικὰς καὶ εἰδωλολατρικὰς, ἅτινα καταδικάζουν τὸν παῖδα εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ μακρογοροῦμεν, διότι τὸ ἔργον τοῦ ἁγίου εἶναι ἐκτεταμένον καὶ πλείστα δύνανται νὰ γραφοῦν διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον, θά κλείσωμεν ἀφοῦ εἵπομεν ὀλίγα τινα διὰ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ ἁγίου ὡς Νέου θεολόγου. Δικαίως ἐπωνομάσθη οὕτω, διότι ἔλαβε τὴν ἀπόρρητον ἑλλαμψίν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐφωτίσθη τὰ ὑψηλὰ τῆς θεολογίας μυστήρια ὡς φαίνεται ἐκ τῶν λόγων του.

Τελειώνομεν μὲ ὀλίγους τινὰς στίχους τοῦ ἁγίου εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι διάχυτος ἡ μεγίστη πνευμα-

ΤΟ ΥΠΕΡΩΟΝ

«*Ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό*». (Πράξ. Β' 1)

Ἐάν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, κατὰ τὴν ἱστορίαν της πορείαν, ἀνεδείχθη ποταμὸς πολύρροος, ὅστις παρέσυρε πάντα φραγμὸν, ἀλλὰ καὶ κατήρδευσε μὲ τὰ νάματα τῆς Χάριτος ψυχὰς καὶ ἔθνη, ἀσφαλῶς τὸ δομητήριον τοῦ μεγαλειώδους αὐτοῦ ρεύματος, ὅπερ ἐκβάλλει εἰς τὴν ἡρεμὸν θάλασσαν τῆς αἰωνιότητος, εἶναι τὸ ὑπερῶον τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ ὑψηλότερον τῶν οὐρανῶν κείμενον ὑπερῶον, ἐπραγματοποιήθη ἡ φοβερὰ ἀλλοίωσις τῶν ἀπλοϊκῶν ἀλίεων ἀπὸ ἀνυπόπτους ἀσημαντότητας εἰς παράγοντας Θείας ἐνεργείας εἰς συνεργούς τοῦ Θεοῦ, εἰς Ἀποστόλους, εἰς Μυσταγωγούς, εἰς Νυμφαγωγούς τῶν ψυχῶν μετὰ τοῦ Ἀθανάτου Νυμφίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πρώτη χειροτονία, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱεροσύνης ὑπερφυσικὴ Δύναμις, ἐτελέσθη ἐν τῷ ὑπερῷῳ Αὐτῷ.

Εἰς τὸ δυσθεώρητον πνευματικὸν ὕψος τοῦ ταπεινοῦ ὑπερῶου ὁ παράκλητος, «Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται», ἀνιδρύει τὸν ἐξαίσιον κόσμον, τὸ Μυστικὸν Σύμπαν τῆς Χάριτος, τὴν Ἐκκλησίαν!

Ἡ Ἐκκλησία αὐτῇ, προαιώνιος Βουλὴ τοῦ πατρὸς, περιβάλλει ἐν ἑαυτῇ τὸ ἔργον τοῦ Μονογενοῦς υἱοῦ, δι' ὃ Οὗτος «σὰς ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν».

Εἶναι λοιπόν, ἐπὶ πλεον, τὸ Ὑπερῶον τῆς πεντηκοστῆς, ὁ χώρος, ὅπου ὁ ἐν Τριᾷδι Θεός, ὡλοκλήρωσε τὴν ἱστορικὴν του ἐν ἀνθρώποις «παρουσίαν», διὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν παρουσίαν αὐτὴν εἰς συνεχὴ καὶ ἀδιάλεπτον ἐνέργειαν πρὸς θεοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἐνέργεια ὅμως αὐτῇ, ἡ χρονικὴν ἀφαιτηρίαν ἔχουσα τὴν «Ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς»—συμβολισμὸς συγκομιδῆς καὶ καρποφορίας—καὶ πηγὴν ἀκτινοβολίας, τὸ Ὑπερῶον—συμβολισμὸς ἐνότητος καὶ ὁμοφροσύνης—ἐκδηλοῦται πάντοτε εἰς ψυχὰς, προπαρασκευασμένας διὰ τῆς Θείας προσδοκίας!

Οἱ Ἀπόστολοι ἐδέχθησαν τὴν χάριν αὐτὴν καὶ κατηξιώθησαν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ παρακλήτου, διότι ἐπειθάρχησαν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου «ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς» (Πράξ. Α' Η).

Ἡ προσδοκία δὲ αὐτῇ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ συνεκέντρωσε, ὥστε νὰ εὐρίσκονται «ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό».

Χωρὶς τὴν ψυχικὴν αὐτὴν προετοιμασίαν τῆς προσδοκίας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐνότητα τοῦ φρονήματος, ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ἤξιοῦντο τῶν Θεῶν Δω-

τικότης καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀπειρος ἀγάπη τούτου πρὸς τὸν θεόν.

Ἐγὼ διψῶ διὰ πλῆθος ὑδάτων—Καὶ τίς μοι δώσει ὅπερ ἔχω πλουσιῶς; Καὶ ποῦ εὕρῃω ὅν ὁρῶ καθ' ἐκάστην; Πῶς δὲ κρατήσω ὃ ἐντός μου ὑπάχει;

ρεῶν τῆς Ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χριστιανέ.

Ὑπερῶον, κείμενον μεταξὺ Οὐρανοῦ καὶ γῆς, εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία!

Ἐν αὐτῇ «τὰ φοβερὰ τελεσιουργοῦνται». Ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς ἡ εὐτελὴς χοικὴ ἀσημαντότης μεταβάλλεται εἰς ἀθάνατον καὶ αἰώνιον, εἰς πολίτην τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς «εἰκόνα Θεοῦ».

Ἐν αὐτῇ ὁ παράκλητος τὰς πυρίνους γλῶσσας τῶν δωρεῶν τοῦ πνεύματος διανέμει.

Διὰ νὰ δεχθῇς ὅμως τὸ πλῆθος τῶν εὐεργετημάτων αὐτῶν, νὰ ὑποστῇς τὴν Θεῖαν Ἀλλοίωσιν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ ἐν Αὐτῇ ἐδρεύνοντο; Παναγίου Πνεύματος, πρόπει γὰ διαφλέγεσαι ἀπὸ τὴν ἱερὰν Νοσταλγίαν τῆς ἐπαγγελίας τοῦ πατρὸς. Νὰ ἔχῃς κατανικήσῃ διὰ τῆς νοσταλγίας αὐτῆς πάντα ἐπιγίον ἔσῳτα, πᾶν πρόσκαιρον φίλτρον!

Καὶ ἐπὶ πλεον νὰ εἶσαι ἠνωμένος, κατὰ φρόνημα, μὲ τὰ πλῆθη τῶν ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ἐθεμελίωσαν τὴν πίστιν τῶν ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Ἁγίων Οἰκουμένων Συνόδων.

Ὅταν δὲ συγχρόνως συμπληροῖς καὶ τὴν «ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς» Σου, δηλαδὴ τῆς συγκομιδῆς τῶν ἔργων τῆς Ἀγάπης, τότε ἀσφαλῶς ἡ παρουσία τοῦ Παρακλήτου θὰ καταυγάσῃ τὴν ψυχὴν Σου καὶ ὁ ἐν Τριᾷδι Θεὸς θὰ κατοικήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ Σου, μεταβάλλων αὐτὴν εἰς Ὑπερῶον ὑψηλὸν καὶ θεῖον στοχασμῶν.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ

Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστομοῦ

Πολλὰ τὰ κύματα καὶ τρομερὰ ἡ τρικυμία. Ἐν τούτοις δὲν φοβούμεθα τὸν καταποντισμὸν. Ἰστάμεθα ἐπάνω εἰς τὴν πέτραν. Ἄς λυσομανᾷ ἡ θάλασσα. Ἀν δύναιτο νὰ διαλύσῃ τὴν πέτραν. Ἄς ὀρθώνονται τὰ κύματα. Τὸ πλοῖον τῆς Ἐκκλησίας δὲν καταποντίζεται.

Τί νὰ φοβηθῶμεν ἄλλωστε; Τὸν θάνατον; Ἐμοὶ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος. Ἡ μήπως τὴν ἔξορίαν;

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς. Μήπως τὴν δήμευσιν τῶν χρημάτων; Οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δηλὸν ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα. Καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ κόσμου τὰς περιφρονῶ καὶ τὰς ὑποσχέσεις δὲν τὰς καταδέχομαι. Οὔτε τὴν πτωχεῖα φοβοῦμαι οὔτε τὸν πλοῦτον ἐπιθυμῶ. Ὁ θάνατος δὲν μὲ τρομάζει καὶ τὴν ζωὴν μου τὴν θέλω μόνον διὰ τὸ ἰδικόν σας καλόν. Δι' αὐτὸ καὶ σὰς ὑπενθυμίζω τὰ γεγονότα καὶ ζητῶ τὸ θάρρος σας.

Οὐδεὶς ἔμπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ ἀπὸ κοντὰ σας. Ἐφρόσον μᾶς ἠνώσεν ὁ Θεός, οὐδεὶς ἔμπορεῖ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Ἄν τὸν γάμον δὲν ἔμπορεῖς νὰ διαλύσῃς πῶς θὰ διασπάσῃς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ;

Ὁ πόλεμος δὲν τὴν καταστρέφει. Τὴν κάμνει λαμπροτέραν. Σκληρόν σοι πρὸς κέντρον λατίζειν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἰσχυροτέρα ἀπὸ ὅλα. Μὴ βάξεις μὲ τὸν νοῦν σου, ἄνθρωπε, ὅτι ἡ μορφήν σου

Σεχονοτο και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ο τρόμος των ενόχων.

Εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Κρατ. Ἐκκλησίας συνεληφθήσαν αἱ προσβλητικαὶ διὰ τὰ μέλη της φράσεις, αἱ φερόμεναι ὡς λεχθεῖσαι ἀπ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβροσίου ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Καντιώτου.

Ο πρῶτος εἶπεν «ὅτι ὁ Ἀρχιμ. Καντιώτης, ἂν καὶ εἶναι ἐξαιρετικὸς κληρικὸς, δὲν ἔγινεν δεσπότης, διότι δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃ συναλλαγὰς». Τοῦτο σημαίνει, ὅτι μόνον οἱ ἔχοντες ἐλαστικὴν δαφνὴν καὶ συνείδησιν ἡμποροῦν νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἀναρρίχησιν των. Ἀλλὰ οἱ τοιοῦτοι στεροῦνται ἀρχῶν καὶ συνεπῶς εἶναι σφετεριστὰι τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος.

Ο Ἀρχιμ. Καντιώτης φέρεται εἰπῶν, ὅτι, «ὅταν οἱ ἐπιστήμονες ἀνοίξουν τὸν δρόμον πρὸς τὴν σελήνην, πρῶτον θὰ πᾶνε οἱ ἀρχιερεῖς νὰ βροῦνε χρυσόν».

Ἡ κατηγορία εἶναι ἀπὸ τὰς βαρύτερας. Ἀν φιλοδοξία τῶν ἀρχιερέων εἶναι ἡ χρυσοθρία τότε οὐδεὶς λόγος ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ δι' ἄλλους σκοποὺς. Τότε τὸ σκότος πᾶσον;

Τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς.

Κατόπιν τούτου θὰ ἐνόμιζεν κανεὶς ὅτι αἱ ἀντιδράσεις τῆς συνόδου θὰ ἐλάμβανον τὴν μορφήν ἀπαντήσεως ἐπὶ τῆς οὐσίας τῶν κατηγοριῶν. Ἀν ἀποτελῇ συνοφανία ἡ κατηγορία, ὅτι οἱ ἀρχιερεῖς τῆς κρατουσῆς Ἐκκλησίας εἶναι χρυσοθρία ἡμπορεῖ ν' ἀποδείχῃ μὲ μίαν δῆλωσιν ἐνὸς ἐκαστοῦ ἐξ αὐτῶν τῶν περιουσιακῶν στοιχείων καὶ τῶν ἐτησίων ἀπολαυτῶν του.

Ὁ ἀποπνιγμὸς ὅμως αὐτοῦ τοῦ δημοσίου αἰτήματος ἠθικῆς καθάρσεως καὶ ἡ προσπάθεια τῶν ἁγίων συνοδικῶν νὰ στρέψουν τὴν διωξίν ἐναντίον τοῦ Ἀρχιμ. Καντιώτου δίδει τρεφὸν εἰς πολλὰς ὑποψίας.

Διανοήθη ποτε κανεὶς νὰ διώξῃ τὸν λατρὸν, ὅστις διαπιστώνει μίαν νόσον; Καὶ ἂν αὐτὸ τὸ διανοήθῃ κάποιος, αὐτὸς δὲν θὰ ἦτο παρὰ τὸ μικρόβιον τῆς νόσου.

Ἀδυνατοῦν τέλος πάντων οἱ ἐγνέφαλοι τῆς κρατουσῆς Ἐκκλησίας νὰ συλλάβουν τὸ ἀσυμβίβαστον τῆς χρη-

νικῆς. Πίσω ἀπὸ αὐτὴν εἶναι ὁ Θεὸς καὶ αὐτὸς θὰ σὲ νικήσῃ.

Μὴ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἔσμεν; Ποῖος θὰ μετακινήσῃ τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ; Ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δυνατοτέρα καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

Ποῖοι λόγοι; Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι ἁδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.

Ἄν οἱ λόγοι δὲν εἶναι ἀρεστοὶ διὰ νὰ σὲ πείσουν τότε πίστευσε εἰς τὰ γεγονότα. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν προσεπάθησαν νὰ ἐξοντώσουν τὴν ἐκκλησίαν; Δὲν τὸ ἐπέτυχον.

Ποῦ εἶναι οἱ πολέμοι; Ἐτάφησαν εἰς τὴν λήθην.

Ἡ ἐκκλησία ὅμως λάμπει ὑπὲρ τὸν ἥλιον.

Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν Θεὸν εἶναι πλέον ἀγαπῆτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὁ Θεὸς δὲν ἔλαβε τὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀλλὰ τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας. Ὁ οὐρανὸς ἐπλάσθη διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅχι ἡ ἐκκλησία διὰ τὸν οὐρανόν.

Μὴ θορυβεῖσθε λοιπόν. Ἔχετε πίστιν ἀμετάθετον.

ματολατρίας μετὰ τὴν ἀποστολὴν των, τὸ ἀδύνατον δουλεῖν δυσὶ κυρίοις; Ἡ προσκόλλησις εἰς τὸ χρέμα ἢ πατεῖ τὴν ἐγκατάλειψιν παντὸς ἑτέρου σκοποῦ. Τὸ χρέμα σημαίνει σαρκίον καὶ τοῦτο πάλιν δένει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰς γῆρας μικρότητας, αἰτίαι δὲν τοῦ ἐπιτρέπον νὰ ὑψωθῇ ὑπεράνω αὐτῶν.

Οἱ ἄφρονες πλούσιοι.

Ἡ ὑψηλὴ λεγομένη κοινωνία εἰς τὸν τόπον μας ἔχει χρεωκοπήσει. Ὅχι διότι ἐπαύσε νὰ διαθέτῃ ὀλίγην δόξαμιν, ἀλλὰ διότι ἀπεκόπη ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἐκείνας, πού κέρνουν τὴν ζωὴν νὰ ἔχῃ ἐν νόημᾳ. Ὁ κ. Μπασιτιάς προβαίνει εἰς ὁρθὰς διαπιστώσεις διὰ τὴν νόσον ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπέθανεν ἡ ἀριστοκρατία.

Τί εἶναι ἡ πρόδοσις; Παράδοσις λοιπὸν εἶναι καρπὸς ἀγάπης, εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀγάπη. Εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἡ ἀριστοκρατία ἐχαρακτηρίζετο ἀπὸ μίαν ἐμμονὴν εἰς κανόνες ζωῆς, πού ἐπήγαζαν ἀπὸ τὸν Χριστιανικὸν Κώδικα. Τίποτε δὲν ἦτο παραδεκτόν, τὸ ὁποῖον νὰ εὐρίσκειται εἰς κραγαλέαν ἀντίθεσιν μετὰ τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ Θεοῦ ἀρχεσθαι. Ἀπὸ τὴν ὥραν πού ἡ ἀρχουσα τάξις δὲν κατέστη μὲν ἄθεος, ἀλλ' ἀπεκαλύφθη θρησκοετικὸς ἀδιόφορος, ἀντιλειτουργικὴ, ἀντικληρικὴ, ἀντιπαρδοσιακὴ, κατέστη τὸ χαμένο ψάρι τοῦ παραμυθιοῦ, ἔχασε τὰ νερά της. ἔχασε τὰ πνευματικά της στηρίγματα καὶ κατέστη κριτικὴ ἀρνήσεως. Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπομάκρυσίν της ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν, οὐσιαστικῶς ὅμως ἀπεκόπη ἀπὸ τὰ μυστήρια, ἀπὸ τὴν λειτουργικὴν ζωὴν, ἔχασε τὴν πίστιν της καὶ κατήντησε μίᾳ ἀνθρωπίνῃ ὁμάδῃ ξεριζωμένη καὶ μετέωρος.

Ἦρεῖς προεπτείνοντες τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ ἀστρογράφου θὰ ἐλέγμεν καὶ τοῦτο. Ἡ ἀρχουσα τάξις καθημερινῶς περιονίζει τὸν κλάδον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κἀθίται. Ἐνῶ ἡ πτωχεία καὶ ἡ ἐνδεια πλεονάζουν, οἱ ἄφρονες ὑπάλλοιτοι διασκεδάζουν ἐντὸς σκανδαλώδους κλιδῆς. Ἐπὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπάρχει μίᾳ παράδοσις ἐθνικῶν εὐεργετῶν, τὸ φωτῶριον τῆς νεότητος τῆς παιδείας στερεῖται ὀλικῆς καὶ πνευματικῆς τρεφῆς. Εἶναι καὶ αὐτὰ ἀποδείξει ὅτι «ἐνκοσμιώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρήματος βελόνης εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Διὰ τὸν κ. Εἰσαγγελέα

Ὁ βούρεκος τὸν ὁποῖον ἐκβάλλουν οἱ ὄρεται τοῦ πορνογραφικοῦ τύπου καὶ κινηματογράφου κινδυνεύει νὰ πνίξῃ τὴν ἐποχὴν μας.

Μέχρι σήμερον ἡ διαμαρτυρία μας ἀκούεται ὡς ἀντίπαλος καθυστερημένων ἀνθρώπων ἄλλης ἐποχῆς. Ἰδὸν ὅμως τί γράφει ὁ Θ. Παπακωνσταντίνου, ἀρθρογράφος τῆς «Ἐλευθερίας», ὅστις δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν παλαιημερολογιτῶν. Ἐπὶ τέλος ἡ πολιτεία δὲν θὰ ἀμνηστῇ προφυλάσσουσα τὸ σπαρασσόμενον ποίμνιον;

«Ὁ κινματογράφος μετὰ τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον ἀποκοτᾷ ὅλον ἐκτατότερον οἱ ταινίαι του, ἔχει ἐξελιχθῇ εἰς δημόσιον κίνδυνον. Διότι καλλιεργεῖ συστηματικῶς ἓνα νοσηρὸν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν κλίμα. Διότι δολοφονεῖ σιγά-σιγά τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν νέων ἰδίως γενεῶν. Διότι διαθέτει καὶ ἐκμεταλλεύεται ὅλας τὰς δυνατότητας μαζικῆς ἐξαχρεώσεως τοῦ κοινοῦ... Τὸ κίνητρον ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν παραγόντων τοῦ κινματογράφου παραγωγῶν, σκηνοθετῶν κλπ. — εἶναι τὸ κέρδος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μετὰ τὸ αὐτὸ καὶ πολλὰ ἠθικῶς διαστραμμένα στοιχεῖα, τὰ ὅποια αἰσθάνονται τὴν ἀκατανίκητον παρόρμησιν νὰ νασκοθετοῦν πᾶν ὅ,τι ἠθικὸν καὶ ὕγιες εἰς τὴν ζωὴν, διότι οἱ ἴδιοι εἶναι ὁρρωστοὶ καὶ ἀνώμαλοι.

Καὶ καταλήγει ὁ ἀρθρογράφος: «Δὲν ἀπομένει ἄλλῃ λύσις ἀπὸ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον δὲν πρόκειται νὰ καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν ἐὰν θέσῃ κάποιους φραγμοὺς εἰς τοὺς κερδοσκοποὺς τοὺς ἀρρώστους καὶ τοὺς μηδενιστάς τῆς ὁθόνης».